

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2745/2544

กรมศุลกากร กับพวกโจทก์ บริษัทฟาร์โชนท์พัฒนา จำกัดจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 112 จัตวา

ย่อ / หลักกฎหมาย

เงินเพิ่มตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 112 จัตวา เป็นเงินที่เรียกเก็บจากค่าอากรที่แท้จริงเท่านั้น มิได้เรียกเก็บจากเงินเพิ่มซึ่งถือเป็นเงินอากรด้วย เมื่อจำเลยนำเงินค่าอากรขาเข้าและค่าภาษีมาชำระครบถ้วนแล้ว แม้จะยังชำระเงินเพิ่มไม่ครบถ้วน โจทก์ก็ไม่อาจคิดเงินเพิ่มได้อีกต่อไป

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 321,011.95 บาท กับชำระเงินเพิ่มอากรขาเข้า อัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนจากต้นเงินอากรขาเข้า 386,843 บาท นับแต่วันฟ้อง จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 112,873.28 บาท แก่โจทก์ทั้งสอง กับให้ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสอง โดยกำหนดค่าทนายความให้ 600 บาท ค่าขออื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2533 จำเลยนำสายไฟพร้อมปลั๊กเสียบตามฟองเข้ามาในราชอาณาจักร โดยสำแดงราคาสินค้าจำนวน 1,502,886.54 บาท อากรขาเข้าจำนวน 386,843 บาท ภาษีการค้าจำนวน 135,259 บาท ภาษีส่วนท้องถิ่นจำนวน 13,525 บาท ค่าธรรมเนียมพิเศษจำนวน 4,835 บาท รวมทั้งสิ้นจำนวน 540,462 บาท จำเลยสำแดงว่าเป็นของที่นำเข้ามาชั่วคราวเพื่อซ่อม ซึ่งได้รับยกเว้นอากรตาม พ.ร.ก.พักอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530 โดยมีธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) เป็นผู้ค้ำประกัน จำเลยมิได้ส่งสินค้ากลับออกไปภายในกำหนด ต้องชำระภาษีอากรจำนวนดังกล่าว พร้อมเงินเพิ่มอากรขาเข้านับแต่วันที่ 21 มิถุนายน 2533 ซึ่งคำนวณถึงวันที่ 20 มิถุนายน 2537 จำนวน 208,895.22 บาท เงินเพิ่มภาษีการค้าจำนวน 109,560.06 บาท และเงินเพิ่มภาษีส่วนท้องถิ่นจำนวน 10,956 บาท ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) ได้ชำระเงินตามสัญญา ค้ำประกันจำนวน 757,000 บาท โจทก์ทั้งสองนำมาชำระค่าอากรขาเข้า ภาษีการค้า ภาษีส่วนท้องถิ่น และค่าธรรมเนียมพิเศษ เงินที่เหลือนำมาเฉลี่ยชำระเงินเพิ่มอากรขาเข้าจำนวน 137,317 บาท เงินเพิ่มภาษีการค้าจำนวน 72,019 บาท และเงินเพิ่มภาษีส่วนท้องถิ่นจำนวน 7,202 บาท ยังคงค้างชำระเงินเพิ่มอากรขาเข้าจำนวน 71,578.22 บาท เงินเพิ่มภาษีการค้าจำนวน 37,541.06 บาท และเงินเพิ่มภาษีส่วนท้องถิ่นจำนวน 3,754 บาท รวมทั้งสิ้นจำนวน 112,573.28 บาท ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองมีว่า การที่จำเลยยังชำระเงินเพิ่มค่าภาษีอากรไม่ครบถ้วน จำเลยจะต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มต่อไปหรือไม่ เห็นว่า พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "เมื่อผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกนำเงินมาชำระค่าอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ให้เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระโดยไม่คิดทบต้น นับแต่วันที่ได้นำส่งมอบหรือส่งของออก จนถึงวันที่นำเงินมาชำระ" ตามบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า เงินเพิ่มเป็นเงินที่เรียกเก็บจากค่าอากรที่แท้จริงเท่านั้น มิได้เรียกเก็บ

จากเงินเพิ่มซึ่งถือเป็นเงินอากรด้วย ดังนั้น เมื่อจำเลยนำเงินค่าอากรขาเข้าและค่าภาษีมาชำระแก่
โจทก์ทั้งสองครบถ้วนแล้ว แม้จะยังชำระเงินเพิ่มไม่ครบถ้วน โจทก์ทั้งสองก็ไม่อาจคิดเงินเพิ่มได้
อีกต่อไป ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสอง
ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน จำเลยไม่แก้อุทธรณ์จึงไม่กำหนดค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ให้.

องค์คณะ

ทองหล่อ โฉมงาม · ณรงค์ศักดิ์ วิจิตรสาระวงศ์ · โนรี จันทรทรัพย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2745/2544>